

DE BULLEBAK BAAS

Marte Jongbloed
met illustraties van Iris Boter

δ

‘Hoeveel oppassers heb je al gehad?’ vroeg juffrouw Liesel.
Juffrouw Liesel had een uur geleden aangebeld.

Zij was de nieuwe oppas van Wies.

Ze was door het oppasbureau naar Wies toe gestuurd.

De vorige oppas was namelijk weggelopen.

Juffrouw Liesel keek in een grote map die voor haar op tafel lag.

In die map hadden de ouders van Wies allerlei dingen opgeschreven.

Dat ging allemaal over hoe de oppassers voor Wies moesten zorgen.

De afgelopen jaren vergaten ze steeds om nieuwe dingen in de map te schrijven.

Er stond nog altijd in dat Wies elke ochtend een fruithapje moest eten.

Er stond ook in dat ze van Nijntje hield.

Wies dacht even na.

‘Dertig,’ zei ze. ‘Jij bent de éénendertigste.’

‘Ú bent de eenendertigste,’ zei juffrouw Liesel.

‘En nu even serieus. De hoeveelste oppas ben ik?’

‘Het is echt waar,’ zei Wies.

‘De afgelopen twee jaar heb ik dertig oppassen gehad.

De vorige is gisteren weggelopen.

Jij... eh... ú bent nummer eenendertig.’

Juffrouw Liesel sloeg de map met een klap dicht.

‘Dus het klopt wat er in de map staat?’ vroeg ze.

‘Dat je nog steeds niet zindelijk bent?

Is dat waarom ze weglopen?’

‘Wat?’ vroeg Wies verbaasd.

‘Wat zégt u,’ verbeterde juffrouw Liesel haar.

‘In deze map staat dat je zes keer per dag een schone luier nodig hebt.’

Wies rolde bijna van haar stoel van het lachen.

‘Nee, joh.

Mijn ouders hebben al jaren geen tijd gehad om in die map te schrijven.

Dat is oude informatie.’

Wies keek naar de foto van haar ouders die op de kast stond.

Ze zagen er altijd uit alsof ze naar een feestje gingen.

Haar vader had op die foto een zwart pak aan van

zachte stof.

Dat heette een smoking, wist Wies.

Hij droeg geen stropdas maar een felrood strikje.

Haar moeder droeg een deftige avondjurk in dezelfde kleur rood.

Om haar hals droeg ze een parelketting.

De moeder van Wies was heel mooi.

Wies leek helemaal niet op haar.

Haar haren stonden altijd overeind.

Kammen hielp niet.

Haar kleren zaten altijd vol vlekken.

Aan haar voeten zaten altijd twee verschillende sokken.

Ze raakte er altijd een kwijt in de was.

Juffrouw Liesel tikte met een kromme vinger op de map.

‘Er staat dat het beroep van je ouders “helper” is,’ zei ze.

‘Wat is dat?’

Wies schudde haar hoofd.

‘Het is geheim wat ze doen,’ zei ze.

‘Ik mag er niets over vertellen.’

Juffrouw Liesel knarsetandde zo hard dat Wies het kon horen.

‘Je moet me toch iets vertellen, Wies.

Waar zijn je ouders?’

Stel je voor dat er iets met je gebeurt.

Dan moet ik ze kunnen bellen.’

‘Mijn oma Wisse woont vlakbij,’ zei Wies.

‘Ja, ik zag haar naam en telefoonnummer in de map staan,’ zei juffrouw Liesel.

‘Maar ze woont in Huize Grijsoord.

Dat betekent dat ze erg oud is.

Je weet maar nooit hoelang ze nog leef...’

‘Ik weet ook niet precies wat mijn ouders doen,’ zei Wies snel.

‘Ze helpen mensen.
Ze ritselen en ze fikslen.
En nu ritselen ze iets in Kiribati.’
Juffrouw Liesel zuchtte.
‘Wat bedoel je met ritselen?’
‘Dat weet ik ook niet precies,’ antwoordde Wies.
Ze loog niet.
Haar ouders vertelden haar niet zoveel.
Soms vertelden ze dat ze iets hadden geritseld in
Zwitserland.
Of in Polen, in Cambodja, Jemen of Finland.
Ze ritselden dingen voor bedrijven en voor regeringen.
‘We mogen niets zeggen,’ zei Wies’ vader een keertje.
‘We moeten het geheimhouden.
De president van Amerika heeft het ons zelf gevraagd.’
Een andere keer zei Wies’ moeder: ‘Het is gevaarlijk om
erover te praten.
Het gaat om staatsgeheimen.
Het is iets met wapens en misdadigers en de koning.
Meer kunnen we er echt niet over loslaten.’
‘Goed,’ zei juffrouw Liesel.
‘Ik vraag het wel even na op het oppasbureau.’
Ze tikte opnieuw met haar vinger op de map.
‘Ik kan je wel alvast vertellen dat hier dingen gaan
veranderen.
Er komen regels.
En je gaat je aan die regels houden, Wies.
Ik laat me niet weggagen, zoals al die andere oppassers.’
‘Tuurlijk,’ antwoordde Wies.
Dat had ze al zo vaak gehoord.
‘Maar nu moet ik nog even weg.
Ik ga naar mijn oma.
Ik ben voor het eten thuis. Doei!’

Ze sprong van haar stoel af en rende naar buiten.
Wies zag niet dat juffrouw Liesel haar vanachter het raam
woedend nakeek.

Terwijl Wies naar haar oma ging, stond twee wijken verderop Dick Tator voor de spiegel.

Hij knikte tevreden naar zichzelf.

De gouden knopen op zijn blauwe jasje blonken.

Er zaten geen pluisjes op zijn schouders.

Zijn schoenen glommen.

Zijn haar was strak naar achteren gekamd.

Zijn snor had hij met gel in model gekneed.

Hij zag er goed uit.

Nou ja... hij zou er beter uitzien als hij zijn groene legeruniform aan zou hebben.

Dat mocht helaas niet meer...

Met afgemeten passen liep hij naar de keuken.

Hij schonk een kopje sterke koffie in. Hij vulde een bord met havermoutpap.

Daarna zette hij de radio aan en ging hij aan tafel zitten.

Terwijl hij van zijn pap at, luisterde hij naar het nieuws.

‘Steeds meer Nederlanders zijn ouder dan tachtig jaar,’ zei de nieuwslezer.

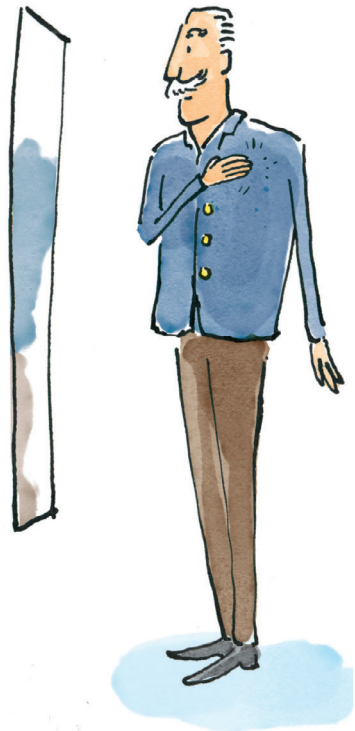
‘Dat heeft veel gevolgen.

De komende jaren zullen er meer leesbrillen worden verkocht.

Er zijn meer tandartsen nodig voor het repareren van kunstgebitten.’

‘Brr,’ griezelde Dick Tator hardop.

Hij hield niet van oude mensen.

Oude mensen zijn te rimpelig en te langzaam, vond hij.
Ze stellen altijd lange vragen aan kassameisjes.
Ze betalen altijd met heel veel muntjes die ze drie keer
natellen.
Oude mensen houden van stomme spelletjes zoals bingo
en rummikub.
Ze praten over dingen die voorbij zijn en die dus niet meer
belangrijk zijn.
Hij begreep ook niet waarom iedereen zo blij was als
iemand honderd werd.
De burgemeester kwam dan zelfs met een bloemetje langs.
Wat een onzin, allemaal.
Dick Tator zette de radio uit en deed zijn jas aan.
Hij zag er netjes uit, maar hij verlangde naar zijn uniform.
Hij was nu al een paar maanden geen majoor in het leger
meer.
Hij was heel plotseling ontslagen.
Dat kwam door de bezuinigingen.
Het geld was bijna op.
Er werden geen nieuwe tanks meer gekocht.
Er werden geen nieuwe kogels meer gekocht voor
de geweren.
En er werden heel veel mensen ontslagen.
De dag dat hij het hoorde, was de ergste dag uit
zijn leven.
Een mens zonder werk is als schoenen zonder voeten,
vond hij.
Maar hij was niet gaan sippen.
Hij was niet gaan luieren.
Zijn dagen zagen er nog steeds bijna hetzelfde uit als
daarvoor.
Elke ochtend stond hij om vijf uur op.
Dan ging hij zich achthonderd-een-en-tachtig keer

opdrukken.

Om zes uur ging hij altijd ontbijten.

En om zeven uur begon hij met het doen van
Nuttige Dingen.

Hij had de schutting gerepareerd.

Hij had de huiskamer een fris behangetje gegeven.

Hij had een nieuw kettingslot voor zijn fiets gekocht.

Hij had zwerfvuil in de wijk opgeruimd.

En tussendoor had hij driehonderd-acht-en-vijftig
sollicitatiebrieven verstuurd.

Hij zocht al maanden naar werk.

Het lukte maar niet.

Tot vandaag!

Ineens kreeg hij een uitnodiging voor een gesprek.

Hij wist nog niet precies om wat voor baan het ging,
maar één ding wist Dick wel.

Deze baan was voor hem!

Vanaf nu was hij

geen werkloze majoor meer.

Vanaf vandaag werd hij weer
Iemand.

Dick Tator keek op zijn horloge.

Het sollicitatiegesprek was aan de andere kant van de stad.

Hij moest vertrekken.

In de gang stond een rugzak klaar die hij had gevuld met bakstenen.

Hij deed de rugzak om en keek nog een keer in de spiegel.

De rugzak hing recht.

Er zat geen havermoutpap in zijn snor.

Keurig.

‘Presenteer!’ brulde hij naar zichzelf.

‘Een, twee, een, twee.’

In een stevig marstempo liep hij door de gang naar de deur.

Hij stapte naar buiten en gooide de deur achter zich dicht.

Heel even bleef hij voor zijn huis staan.

‘Manschappen naar rrrrechts!’ riep hij.

Hij draaide naar rechts en begon te marcheren.

Hij had een ijzeren conditie.

Na twee uur en vierentwintig minuten marcheren-met-rugzak stond er nog geen zweetdruppel op zijn voorhoofd.

Hij bleef stilstaan voor een groot grijs gebouw.

Verbaasd keek hij naar het bord op de gevel.

Stichting Troost en Steun
Voor hulp en begeleiding
in uw schemering.

‘Ik zit vast verkeerd,’ mompelde Dick Tator.

Hij haalde een briefje uit zijn zak waar het adres op stond.

Vreemd.

Het adres klopte.